

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Consiliul Europei

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a III-a

HOTĂRÂREA

din 29 martie 2007

în Cauza Mircea împotriva României

(Cererea nr. 41250/02)

Strasbourg

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în [art. 44](#) alin. (2) din Convenție.

Poate suferi modificări de formă.

În Cauza Mircea împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Domnii B.M. Zupančič, președinte,

J. Hedigan,

J. Casadevall,

Doamnele E. Fura-Sandström,

A. Gyulumyan,

Domnul David Thor Björgvinsson,

Doamna I. Ziemele, judecatori,

și domnul S. Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 8 martie 2007,

a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 41250/02, introdusă împotriva României, prin care o cetățeană a acestui stat, doamna Ardeluța Virginia Mircea (*reclamanta*), a sesizat Curtea la data de 12 noiembrie 2002 în temeiul [art. 34](#) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanta a fost reprezentată de E. Oancea și S. Rădulețu, avocați în Craiova. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna Beatrice Ramașcanu, directoare la Ministerul Afacerilor Externe.

3. Printr-o decizie din 25 mai 2005 președintele camerei a decis să acorde prioritate, în conformitate cu art. 41 din regulamentul Curții, ținând cont de starea de sănătate a reclamantei.

4. Domnul Bîrsan recuzându-se (articolul 28 din regulament), Guvernul l-a desemnat pe Dl. J. Casadevall să dezbată în calitate de judecător *ad hoc* (articolele 27 alin. 2 din Convenție și 29 alin. 1 din regulament).

5. La 20 octombrie 2005, Curtea (secția a treia) a hotărât să comunice Guvernului cererea. Prevalându-se de dispozițiile [art. 29](#) alin. 3, ea a decis că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

Reclamanta s-a născut în anul 1965 și are domiciliul în București.

A. Arestul preventiv și instrumentarea cauzei

6. La vremea faptelor, reclamanta, în calitate de directoare a unei societăți comerciale, întreținea relații de afaceri cu S.I. care era inițiatorul unui faimos joc piramidal în România.

7. La 4 aprilie 1996 reclamanta a fost arestată în urma unei operațiuni organizate de poliție, în momentul în care primea o sumă de bani din partea a trei persoane, asociați ai lui S.I. Era bănuită că a făcut trafic de influență pe lângă autorități pentru a împiedica arestarea lui S.I. sau, în caz că urma să fie arestat, pentru a favoriza punerea sa în libertate și a împiedica realizarea controalelor financiare la societățile comerciale aparținând acestuia din urmă. Procesul-verbal întocmit cu ocazia arestării sale nu era semnat de reclamantă.

8. După ce a audiat-o, printr-o ordonanță din aceeași zi, Parchetul de pe lângă Tribunalul județean Cluj a decis arestarea provizorie a reclamantei. A fost emis un mandat de depunere pentru treizeci de zile împotriva sa și a fost închisă la penitenciarul Gherla.

9. Reclamanta a fost din nou interogată de procurori pe 17 și 26 aprilie 1996 în prezența unui avocat din oficiu.

10. La 19 aprilie 1996, Parchetul de pe lângă Tribunalul județean Cluj a făcut o percheziție la domiciliul reclamantei în lipsa avocatului ei.

11. Printr-un rechizitoriu din 29 aprilie 1996 Parchetul a decis trimiterea sa în justiție pentru trafic de influență. Și-a întemeiat acuzația pe declarațiile a șapte martori și pe cele ale reclamantei, făcute la poliție pe 4 aprilie și la Parchet pe 19 și 26 aprilie.

12. Reclamanta a cerut de mai multe ori revocarea arestului preventiv datorită stării sale de sănătate precară. După a respins-o de mai multe ori printr-o hotărâre definitivă din 21 noiembrie 1996, Tribunalul Județean Brașov a dat curs cererii sale. A fost pusă în libertate la data de 12 decembrie 1996.

13. Neputând să-și contacteze familia imediat după arestarea sa, nu a putut angaja un avocat ales decât mai târziu.

14. În timpul anchetei, reclamanta nu și-a putut contacta avocatul decât o singură dată și asta în prezența procurorilor. De asemenea, avocatul său nu a avut acces la dosar în timpul anchetei deoarece, după spusele reclamantei, de fiecare dată când era convocat în acest scop la Parchet procurorii desemnați cu soluționarea dosarului nu erau prezenți.

15. Ea afirmă că anchetatorii au interogat-o de mai multe ori în timpul nopții deși se afla sub efectul medicamentelor halucinogene. Ea susține de asemenea că anchetatorii au amenințat-o cu transferul către fostul soț a dreptului la întreținerea fiicei sale.

B. Mediatizarea cauzei

16. În timpul anchetei penale, în cursul lunii aprilie 1996, mai multe articole au apărut în ziare pe tema arestării reclamantei și relațiilor sale cu S.I. Articolele publicate în ziarele *Mesagerul transilvănean*, *Jurnalul național*, *România liberă* și *Libertatea*

descriau atât întâlnirile reclamantei cu S.I. în timpul cărora acesta din urmă predase sumele de bani cât și operațiunea organizată de poliție.

17. La 25 aprilie 1996, ziarul *Jurnalul Național* a publicat un articol intitulat « Studenta Ardeluța îi "păpa" banii patronului de la SIGO », ale cărui paragrafe pertinente prevăd următoarele:

« Virginia Ardeluța Mircea, văzând sumele mari de bani de care dispune S. și la insistențele acestuia de a încerca să intervină în favoarea lui, a profitat cum nu se poate mai bine de ocazie și a încercat să-l escrocheze. I-a cerut diferite sume de bani, în repetate rânduri, în schimbul cărora i-a promis că va interveni la factorii responsabili din structurile centrale și locale ale Finanțelor și ale Curții de Conturi pentru a stopa continuarea verificărilor. Pentru aceste așa-zise intervenții, a pretins și a primit de la S. în mod repetat sume în lei și în valută, totalizate la 45.000 mărci, 300 milioane lei și 150.000 dolari.

În ianuarie '96, în timp ce lucrătorii din Poliție efectuau primele controale economice financiare la firma SIGO, S.I. se găsea la București (...) S.I. s-a reîntors la Cluj, nu înainte de a discuta cu Virginia că, în eventualitatea că el va avea probleme cu Poliția, aceasta să încerce să intervină.

(...)

După 21 martie [1996], dată la care S.I. a fost reținut, Virginia a încercat să rupă orice legătură cu el și să înlăture dovezile care ar fi incriminat-o în cazul SIGO.

Cum orice escroc își găsește nașul, Virginia a căzut în plasa întinsă de poliție. În baza unui scenariu bine pus la punct de Poliție, câțiva « prieteni » ai Virginiei i-au sugerat să contacteze persoane din administrația firmei SIGO, lucru pe care ea l-a și făcut,

reluând ideea facilitării unui tratament mai favorabil pentru S.I., aflat în stare de arest, chiar și eventualitatea continuării cercetărilor cu acesta în stare de libertate. Învățată cu sume mari de bani, Virginia « mușcă » momeala și nu rezistă tentației de a veni la Cluj, după ce, în prealabil, telefonic a pretins mai bine de un miliard de lei, din care un acconto de 600 milioane lei a pretins să fie plătiți de urgență. Pentru a ridica acești bani, la 3 aprilie [1996] ea vine la Cluj, dar nu oricum ci însoțită de câteva persoane fidele care i-au creat un adevărat scenariu, pentru a nu putea fi prinsă în flagrant, în momentul în care ia banii. Se pare că în acest caz, cursa întinsă de Poliție, cu sprijinul unui procuror de la Parchetul de pe lângă Tribunalul Județean Cluj, a funcționat ireproșabil. Virginia Ardeluța Mircea a fost prinsă în flagrant, în aceeași zi, la orele 21.00, după o acțiune spectaculoasă în care, se pare că pistoalele din dotarea Poliției au reușit să înspăimânte locatarii unui întreg bloc din cartierul Zorilor. Atât suma cât și metodele folosite pentru prinderea în flagrant au transformat această acțiune într-una din cele mai elaborate acțiuni declanșate în ultimii ani de Poliția Municipiului Cluj-Napoca.

Împotriva Virginiei Ardeluța Mircea s-a emis un mandat de arestare preventivă pe 30 de zile pentru infracțiunea de trafic de influență, dar Poliția Municipiului a ținut în secret întreaga acțiune tocmai pentru că se impunea depistarea bunurilor și a valorilor în care se investiseră sumele de bani primite de la S. »

18. În articolele menționate anterior nu se făcea referire directă la sursa informațiilor, cu excepția articolului apărut în *România liberă* a cărei ultime fraze suna astfel:

« Poliția nu a precizat dacă aceste sume de bani au fost predate unui anumit destinatar. »

C. Procesul penal în fața instanțelor

19. În urma rechizitoriului din 29 aprilie 1996 Tribunalul Județean Cluj a fost sesizat în privința cauzei. Cu toate acestea, la cererea reclamantei, la 13 septembrie 1996, Curtea Supremă de Justiție a decis trimiterea cauzei în fața Tribunalului Județean Brașov.

20. Prin hotărârile definitive din 26 iunie 1997, 12 martie 1998 și 17 decembrie 1998, Tribunalul Județean Brașov a decis suspendarea examinării cauzei din cauza stării de sănătate a reclamantei care a fost diagnosticată cu ciroză hepatică, varice esofagiene, ulcer duodenal și spasmofilie. Instanța s-a bazat pe patru expertize medicale datate 9 iulie 1996, 29 mai 1997, 25 februarie 1998 și respectiv 12 noiembrie 1998 care constatau că reclamanta nu putea participa la dezbateri și că patologiiile sale nu puteau fi tratate decât de spitalele civile și nu de penitenciare.

21. După ce a reexaminat cauza, printr-o sentință din 30 martie 2000, Tribunalul Județean Brașov a pus reclamanta în libertate. După ce a audiat patru martori și reclamanta, instanța a reținut că primise bani de la S.I. dar ca remunerație pentru informațiile oferite în cadrul relațiilor de afaceri și nu ca răsplată pentru trafic de influență. De asemenea, instanța a constatat că S.I. era conștient că reclamanta nu avea mijloacele necesare intervenției pe lângă autorități pentru a împiedica arestarea sa sau, eventual, a favoriza punerea sa în libertate și a împiedica realizarea controalelor financiare la societățile comerciale ce-i aparțin. Astfel, reclamanta nu putea comite infracțiunea de trafic de influență. În plus, instanța a constatat caracterul confuz și contradictoriu al declarațiilor martorilor făcute în fața Parchetului și în timpul audierilor.

22. La apelul Parchetului de pe lângă Tribunalul Județean, printr-o decizie din 26 ianuarie 2001, Curtea de Apel Brașov a confirmat sentința menționată anterior.

23. La o dată neprecizată Parchetul a făcut recurs în anulare împotriva deciziei Curții de Apel Brașov. El a invocat o interpretare greșită a probelor din partea instanțelor inferioare.

24. În fața Curții Supreme de Justiție dezbaterile au avut loc la 31 mai 2002 în prezența procurorului și avocatului reclamantei. Deși a fost citată să compară, reclamanta nu a fost prezentă la ședință. Avocatul său a cerut confirmarea deciziilor anterioare, menționând că relațiile reclamantei cu S.I. erau pur și simplu relații comerciale, care nu aveau un caracter penal. Nu a fost administrată nicio probă.

25. Printr-o decizie din aceeași zi, Curtea Supremă de Justiție, după ce a reluat faptele într-un mod succint, așa cum au fost reținute de Parchet în rechizitoriul său, a declarat că era neîndoielnic că, în speță, teza reclamantei era infirmată în întregime de activitățile sale ilicite, care, în drept, reprezentau elementele constitutive ale infracțiunii continue de trafic de influență. Pentru a ajunge la această concluzie ea s-a bazat pe depozițiile martorilor, pe notițele reclamantei făcute în agenda sa, pe mărturia sa făcută în cursul anchetei și pe procesul-verbal de constatare a flagrantului delict. Ea a anulat hotărârile instanțelor inferioare și a condamnat reclamanta pentru trafic de influență la doi ani de închisoare. A ordonat de asemenea confiscarea unor valute care făcuseră obiectul infracțiunii, și anume 168.000 dolari americani (USD), 45.000 mărci (DM), 297.000.000 lei românești (ROL) și un telefon mobil. A hotărât de asemenea menținerea sechestrului asupra vehiculului reclamantei, ordonat în timpul anchetei penale. Cu toate că în procesul-verbal întocmit înainte de pronunțarea hotărârii Curtea Supremă de Justiție a indicat scăderea din pedeapsă a unei părți din arestul preventiv al reclamantei, în decizie ea a calculat scăderea din pedeapsa pronunțată a întregii durate a arestului preventiv.

26. În 2002, la o dată neprecizată, procurorul general a înaintat un recurs în anulare împotriva deciziei din 31 mai 2002, cerând ca reclamanta să fie condamnată la o pedeapsă cu închisoarea cu suspendare, având în vedere starea sa precară de sănătate. Printr-o decizie din 17 februarie 2003 Curtea Supremă de Justiție a respins recursul în anulare. Ea a decis că nu se putea pronunța o pedeapsă cu suspendare, ținând cont de valoarea sumelor primite de reclamantă, de caracterul continuu al infracțiunii și de faptul că se pusese capăt activității infracționale nu la inițiativa reclamantei ci datorită operațiunii organizate de poliție.

D. Amânarea executării deciziei definitive a Curții Supreme de Justiție din 31 mai 2002

27. Pe baza stării precare de sănătate a reclamantei, constatată prin expertize medicale, instanțele, în temeiul art. 453 alineatul a) din Codul de procedură penală, au amânat de mai multe ori executarea deciziei definitive din 31 mai 2002 a Curții Supreme de Justiție. Ultima decizie în acest sens, pronunțată de Tribunalul Județean Brașov, datează din 14 mai 2005 și hotărăște amânarea pentru o perioadă de un an, din 15 iunie 2005 până la 15 iunie 2006. Instanțele s-au bazat pe expertizele medicale care constată că bolile reclamantei puteau fi vindecate printr-un transplant hepatic necesitând un tratament postoperatoriu imposibil de administrat într-un spital din penitenciar. Reclamanta a acceptat un asemenea transplant și s-a înscris pe lista de așteptare a unei grefe.

28. O nouă cerere de amânare este în prezent în curs în fața Tribunalului Județean Brașov.

II. DREPTUL INTERN PERTINENT

A. Codul penal în vigoare la vremea faptelor

29. Dispozițiile pertinente prevăd următoarele:

Articolul 257 alin. 1

« Primirea ori pretinderea de bani sau alte foloase ori acceptarea de promisiuni, de daruri, direct sau indirect, pentru sine ori pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 10 ani.»

B. Codul de procedură penală în vigoare la vremea faptelor

30. Dispozițiile pertinente prevăd următoarele:

Articolul 385/6 alin. 2

« Instanța sesizată cu un recurs declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel, este obligată ca, în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de părți, să examineze întreaga cauză sub toate aspectele (...) »

Articolul 385/9

« Recursul poate fi formulat în următoarele cazuri:

(...)

10. instanța nu s-a pronunțat asupra unei fapte reținute în sarcina inculpatului prin actul de sesizare sau cu privire la unele probe administrate ori asupra unor cereri esențiale pentru părți, de natură să garanteze drepturile lor și să influențeze soluția procesului;

(...) »

Articolul 385/15

« Instanța, judecând recursul, pronunță una din următoarele soluții:

(...)

2. admite recursul, casând hotărârea atacată și (...)

d) reține cauza spre rejudecare. »

Articolul 385/16

« Când instanța de recurs casează hotărârea și reține cauza spre rejudecare potrivit art. 385-15 pct. 2 lit. d), se pronunță și asupra probelor ce urmează a fi administrate, fixând termen pentru rejudecare. »

Articolul 385/19

« Rejudecarea cauzei după casarea hotărârii atacate se desfășoară potrivit dispozițiilor cuprinse în partea specială, titlul II, capitolele I (Procesul – Dispoziții generale) și II (Procesul în primă instanță), care se aplică în mod corespunzător. »

Articolul 453

Amânarea executării pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață

« Executarea pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață poate fi amânată în următoarele cazuri:

a) când se constată pe baza unei expertize medico-legale că cel condamnat suferă de o boală care îl pune în imposibilitate de a executa pedeapsa. În acest caz, executarea pedepsei se amână până când condamnatul se va găsi în situația de a putea executa pedeapsa.

(...) »

C. Noul Cod de procedură penală intrat în vigoare la 7 septembrie 2006

31. Dispozițiile pertinente prevăd următoarele:

Articolul 385/16

« Când instanța de recurs casează hotărârea și reține cauza spre rejudecare potrivit art. 385-15 pct. 2 lit. d), se pronunță prin decizie și asupra probelor ce urmează a fi administrate, fixând termen pentru rejudecare. La termenul fixat pentru rejudecare, instanța este obligată să procedeze la ascultarea inculpatului prezent, potrivit dispozițiilor cuprinse în Partea specială, titlul II, capitolul II, atunci când acesta nu a fost ascultat la instanțele de fond și apel, precum și atunci când aceste instanțe nu au pronunțat împotriva inculpatului o hotărâre de condamnare. »

Articolul 408¹

« 1. Hotărârile definitive pronunțate în cauzele în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a drepturilor și libertăților fundamentale pot fi supuse revizuirii, dacă consecințele grave ale acestei încălcări continuă să se producă și nu pot fi remediate decât prin revizuirea hotărârii pronunțate.

2. Pot cere revizuirea:

- a) persoana al cărei drept a fost încălcat;
- b) soțul și rudele apropiate ale condamnatului, chiar și după moartea acestuia;
- c) procurorul.

3. Cererea de revizuire se introduce la Înalta Curte de Casație și Justiție, care judecă cererea în complet de 9 judecători.

4. Cererea de revizuire se poate face în termen de un an de la data rămânării definitive a hotărârii Curții Europene a Drepturilor Omului.

(...)

8. Când instanța constată că cererea este fondată:

a) desființează, în parte, hotărârea atacată sub aspectul dreptului încălcat și, rejudecând cauza, cu aplicarea dispozițiilor din capitolul III, secțiunea II, înlătură consecințele încălcării dreptului;

b) desființează hotărârea și, când este necesară administrarea de probe, dispune rejudecarea de către instanța în fața căreia s-a produs încălcarea dreptului, aplicându-se dispozițiile din capitolul III, secțiunea II (...) »

D. Legea nr. 23/1969 din 18 noiembrie 1969 privind executarea pedepselor, în vigoare la vremea faptelor

32. Dispozițiile pertinente prevăd următoarele:

Articolul 17

« Condamnații au dreptul (...) de a primi vizite (...) »

Articolul 19

« În timpul vizitării condamnaților, convorbirea se desfășoară în limba română. dacă condamnatul sau vizitatorul nu cunoaște limba română, convorbirea se desfășoară în limba pe care o cunosc, conducerea penitenciarului asigurând, în acest caz, ca discuția să fie înțeleasă de personalul care execută supravegherea vizitei. »

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a [art. 6](#) alin. 1 și 3 din Convenție

33. Reclamanta invocă mai multe atingeri aduse dreptului său la un proces echitabil, așa cum este asigurat de art. 6 alin. 1 și 3 b) și c) din Convenție, care prevede astfel în partea sa pertinentă :

"1. Orice persoană are dreptul la judecarea echitabilă a cauzei sale, în public și într-un termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, stabilită prin

lege, care care va hotărî (...) asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa (...).

3. Orice acuzat are dreptul în special (...)

b) să dispună de timpul și facilitățile necesare pregătirii apărării sale;

c) să se apere singur sau să fie asistat de un apărător ales și, dacă nu deține mijloacele necesare ca să plătească un apărător, să poată fi asistat gratuit de un avocat din oficiu, atunci când interesele justiției o cer."

1. Asupra plângerii întemeiată pe condamnarea sa de către Curtea Supremă de Justiție fără a fi audiată personal și în lipsa administrării directe a probelor

34. Reclamanta se plânge că, prin decizia sa din 31 mai 2002 Curtea Supremă de Justiție a condamnat-o fără la ea să fi avut posibilitatea de a fi audiată personal și în lipsa administrării directe a probelor.

A. Asupra admisibilității

35. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod manifest neîntemeiat în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. De aceea va fi declarată admisibilă.

A. Asupra fondului

a) Teza părților

i) Reclamanta

36. Reclamanta menționează că faptele prezentei cereri sunt similare celor reținute în cauza *Constantinescu împotriva României* (nr. 28871/95, CEDO 2000-VIII) în care Curtea a constatat încălcarea art. 6 alin. 1 din Convenție, din cauza condamnării

reclamantului în ultimă instanță, după ce instanțele care s-au pronunțat în primă instanță și în apel l-au pus în libertate.

37. Reclamanta subliniază de asemenea că instanța de recurs a condamnat-o pe baza art. 385/15 al. 2) litera d) din codul de procedură penală, care prevede că instanța de recurs, atunci când anulează o decizie, poate reține cauza pentru a pronunța o nouă sentință, ceea ce echivalează, în opinia sa, cu o judecată în fond.

38. În privința omisiunii instanței de recurs de a o audia, ea menționează că era vorba despre o obligație pe care această instanță trebuia să o execute din oficiu, fără a aștepta o cerere expresă din partea interesatei în acest sens. În plus, reclamanta, care a lipsit cu ocazia ședinței din 31 mai 2002 din cauza stării sale de sănătate precară, nu a fost niciodată citată să compare pentru a fi audiată și instanța de recurs nu a decis audierea sa cu ocazia ședințelor anterioare.

39. În ceea ce privește obligația instanței de recurs de a proceda la o administrare directă a probelor și în special la audierea martorilor, reclamanta consideră de asemenea că era vorba despre acte de procedură ce trebuia să fie executate din oficiu de instanță sau cerute de Parchetul care a formulat recursul. Asta cu atât mai mult cu cât depozitiile martorilor au constituit o probă hotărâtoare pentru condamnarea sa. În privința sa, ea susține că nu avea niciun interes să ceară ca martorii să fie audiați din nou, din moment ce fusese achitată de instanțele inferioare.

ii) Guvernul

40) Guvernul consideră că condamnarea reclamantei, pronunțată numai pe baza probelor administrate de judecătoria nu este contrară cerințelor unui proces echitabil în sensul art. 6 alin. 1 din Convenție. Guvernul citează *Hotărârea Constantinescu împotriva*

României, dar consideră că există mai multe diferențe între această cauză și prezenta cauză.

41. În privința omisiunii instanței de recurs de a audia reclamanta, Guvernul menționează că, spre deosebire de cauza *Constantinescu*, reclamanta nu s-a prezentat niciodată în fața instanței de recurs, deși a fost citată să compară. Ea a fost reprezentată de avocatul său care a putut depune concluziile scrise, dar care nu a cerut ca reclamanta să fie audiată.

42. În ceea ce privește omisiunea instanței de recurs de a audia din nou martorii, Guvernul evidențiază că fuseseră deja audiați în primă instanță și că reclamanta nu a cerut o nouă audiere a martorilor. În plus, decizia de condamnare a reclamantei nu s-a întemeiat numai sau într-un mod hotărâtor pe depozițiile martorilor, ci pe ansamblul actelor dosarului, în special notițele reclamantei din agenda sa, mărturia sa în cursul anchetei și procesul-verbal de constatare a flagrantului delict. Prin asta cauza diferă de situația din cauzele *Bricmont împotriva Belgiei* (Hotărârea din 7 iulie 1989, seria A nr. 158, p. 31) și *Unterpertinger împotriva Austriei* (Hotărârea din 24 noiembrie 1986, seria A nr. 110, p.14).

43. De asemenea, Guvernul amintește că, conform jurisprudenței Curții, în principiu instanțelor naționale le revine sarcina de a aprecia elementele strânse de ele și pertinenta celor a căror prezentare o doresc acuzații și că trebuie analizat caracterul echitabil al unei proceduri ținând cont de ansamblul procedurii.

44. În fine, Guvernul atrage atenția asupra ultimelor modificări ale Codului de procedură penală care ordonă instanțelor statuând în recurs să audieze acuzatul.

b) Aprecierea Curții

45. Curtea amintește că modalitățile de aplicare ale art. 6 la procedurile de apel depind de caracteristicile procedurii despre care este vorba; trebuie să se țină cont de ansamblul procedurii interne și de rolul acordat instanței de apel în ordinea juridică națională. Atunci când o ședință publică a avut loc în primă instanță, lipsa dezbatelor publice în apel se poate justifica prin particularitățile procedurii în chestiune, pe baza naturii sistemului de apel intern, întinderii puterilor instanței de apel, modalității prin care interesele reclamantului au fost într-adevăr expuse și protejate în fața ei și în special pe baza naturii chestiunilor pe care le avea de soluționat (*Botten împotriva Norvegiei*, Hotărârea din 19 februarie 1996, *Colecție de hotărâri și decizii* 1996-1, p.141, paragraful 39).

46. În fața unei curți de apel ce beneficiază de jurisdicție deplină, articolul 6 nu garantează obligatoriu dreptul la o ședință publică, nici, dacă o asemenea ședință are loc, pe acela de a asista personal la dezbateri (*Fejde împotriva Suediei*, Hotărârea din 29 octombrie 1991, seria A nr. 212-C, p. 69-70, paragraful 33).

47. În schimb, Curtea a declarat că atunci când unei instanțe de apel i se aduce la cunoștință o cauză în fapt și în drept și urmează să studieze în ansamblul său chestiunea vinovăției sau nevinovăției, ea nu poate, din motive de echitate ale procesului, să decidă asupra acestor chestiuni fără aprecierea directă a mărturiilor prezentate personal de acuzatul care susține că nu a comis acțiunea considerată drept o infracțiune penală (Hotărârile *Ekbatani împotriva Suediei* din 26 mai 1988, seria A nr. 134, p. 14, paragraful 33 și *Constantinescu împotriva României*, citată anterior, paragraful 55).

48. Prin urmare, pentru a stabili dacă s-a încălcat art. 6 în speță, trebuie examinat mai întâi rolul Curții Supreme de Justiție și apoi natura chestiunilor pe care urma să le cunoască.

49. În primul rând, Curtea observă că în cazul în speță întinderea puterilor instanței de recurs este definită în articolele 385/15 și 385/16 din codul de procedură penală. În conformitate cu art. 385/15, Curtea Supremă de Justiție, în calitate de instanță de recurs, nu era obligată să pronunțe o nouă sentință asupra fondului, dar avea posibilitatea să o facă. De altfel, Curtea constată că prezenta cauză nu implică, spre deosebire de cauza *Constantinescu* citată anterior, aplicabilitatea art. 385/6 paragraful 3 din codul de procedură penală conform căruia în cadrul unei proceduri de recurs înaintată împotriva unei decizii care nu este susceptibilă de apel, instanța este obligată să examineze cauza sub toate aspectele, netrebuind să se limiteze la mijloacele și cererile invocate de partea care a introdus recursul. Cu toate acestea, la 31 mai 2002, Curtea Supremă de Justiție a casat sentința Tribunalului județean Brașov din 30 martie 2000 și a pronunțat o nouă sentință asupra fondului. Conform dispozițiilor legale citate mai sus, procedura în fața instanței de recurs era o procedură de jurisdicție deplină care trebuia să urmeze aceleași reguli ca ale unei proceduri în fond. Într-adevăr, instanța de recurs putea, după ce a făcut o apreciere completă a problemei vinovăției sau nevinovăției interesatei, administrând, la nevoie, noi mijloace de probă, fie să decidă achitarea reclamantei fie să o declare vinovată.

50. În acest caz, pentru a se pronunța asupra vinovăției reclamantei, Curtea Supremă de Justiție trebuia să examineze elementele având un caracter factic. Era vorba în fapt de a statua asupra naturii relațiilor pe care reclamanta le-a întreținut cu S.I.

Caracterul penal al acestor relații nu era incontestabil, mai ales după achitarea reclamantei de către cele două instanțe inferioare.

51. În definitiv, Curtea Supremă fusese adusă să cunoască totul despre cauză atât în fapt cât și în drept și să studieze ansamblul chestiunii vinovăției sau nevinovăției. Pentru a îndeplini această sarcină prezența reclamantei era necesară.

52. Deși Guvernul menționează că reclamanta nu a cerut să fie audiată de Curtea Supremă de Justiție, Curtea consideră că instanța de recurs era obligată să ia măsurile care se impuneau pentru ca ea să fie prezentă la ședință (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Botten*, citat anterior, paragraful 53).

53. În ceea ce privește afirmația Guvernului că ultimile modificări ale Codului de procedură penală ordonă instanțelor ce statuează în recurs să audieze acuzatul, Curtea evidențiază că aceste modificări au intrat în vigoare abia la 7 septembrie 2006, în condițiile în care reclamanta a fost condamnată printr-o decizie din 31 mai 2002.

54. În consecință, Curtea consideră că această condamnare a reclamantei, pronunțată fără ca ea să fi avut posibilitatea să fie audiată personal și mai ales după achitarea sa de către cele două instanțe inferioare, este contrară cerințelor unui proces echitabil în sensul art. 6 alin. 1 din Convenție.

55. Prima cerință de a audia reclamanta personal nefiind îndeplinită, Curtea nu consideră util să examineze în plus dacă ale elemente ale procedurii în fața Curții Supreme de Justiție erau sau nu în conformitate cu această dispoziție.

56. Așadar a fost încălcat [art. 6](#) alin. 1 din Convenție în privința acestui aspect.

2. Asupra altor plângeri ale reclamantei întemeiate pe o altă atingere adusă drepturilor sale la apărare

57. Invocând art. 6 alin 3 b) și c) din Convenție, reclamanta se plânde de asemenea de o atingere adusă drepturilor sale la apărare prin faptul că avocații săi nu au avut acces la dosarul de cercetare penală și pe motiv că nu a fost asistată de un avocat ales cu ocazia primei sale depoziții în fața Parchetului și a percheziției efectuate la domiciliul său, ceea ce ar face ca cercetarea penală să fie lovită de nulitate. De asemenea, în timpul cercetării penale, ea nu și-a putut consulta avocatul decât o singură dată și asta în prezența procurorilor.

58. Guvernul contestă susținerile reclamantei menționând mai întâi că din dosar nu reiese că avocații reclamantei au cerut consultarea dosarului de cercetare. Ei nu au cerut nici amânarea diferitelor ședințe de către procurori neavând cunoștință de actele dosarului.

59. Guvernul subliniază de asemenea că, așa cum reiese din procesul-verbal din 6 aprilie 1996, reclamanta a acceptat asistența din partea unui avocat din oficiu cu ocazia primei sale depoziții în fața Parchetului. Ea a putut angaja avocați aleși după câteva zile, respectiv pe 10 aprilie 1996 (avocatul A.L.) și 17 aprilie 1996 (avocații G.M. și Z.A.). În plus, reclamanta a fost reprezentată pe tot parcursul examinării cauzei de către instanțe de mai mulți avocați care au putut invoca orice mijloc în apărare. El consideră de asemenea că interesele justiției nu impuneau asistența judiciară cu ocazia percheziției realizate la domiciliul reclamantei ținând cont de cerința de celeritate a procedurii.

60. În plus, Guvernul menționează că nici reclamanta nici avocații săi nu au invocat aceste plângeri cu ocazia notificării oficiale a actelor dosarului de cercetare penală.

61. Curtea constată că plângerea nu este în mod manifest neîntemeiată în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că aceasta nu prezintă nici un alt motiv de inadmisibilitate. De aceea va fi declarată admisibilă.

62. Cu toate acestea, Curtea consideră, ținând cont de concluziile sale ce figurează la paragrafele 45-56 de mai sus, că nu trebuie să statueze în plus (*Konnerth împotriva României*, nr. 21118/02, paragraful 51, 12 octombrie 2006).

3. Asupra lipsei de imparțialitate a judecătorilor Curții Supreme de Justiție

63. Reclamanta se plânde de lipsa de imparțialitate a două judecătore de la Curtea Supremă de Justiție (A.C. și M.T.) care erau căsătorite cu procurorii de la Parchetul de pe lângă aceeași instanță. Având în vedere că, prin decizia lor din 31 mai 2002 cele două judecătore au pronunța condamnarea sa privind latura penală numai pe baza probelor strânse în timpul cercetării penale și a legăturilor lor cu Parchetul, reclamanta consideră că cerința unui proces echitabil a fost încălcată.

64. Curtea nu vede în speță niciun motiv care ar fi putut conduce la constatarea lipsei de imparțialitate a celor două judecătore și, prin urmare, la inechitatea procesului penal. Reiese această plângere este în mod manifest neîntemeiată și va fi respinsă în aplicarea [art. 35](#) alin. 3 și 4 din Convenție.

4. Asupra nemotivării deciziei Curții Supreme de Justiție din 31 mai 2002, lipsei de independență a judecătorilor și duratei procedurii

65. În scrisoarea sa din 2 iunie 2004 reclamanta se plânde că Curtea Supremă de Justiție nu și-a motivat detaliat decizia din 31 mai 2002 și că durata procedurii nu a fost rezonabilă. Ea se plânde de asemenea de lipsa de independență a judecătorilor, având în vedere că activitatea și cariera judecătorilor sunt controlate de Consiliul Superior al

Magistraturii, care este format din judecători și procurori sau funcționari publici având calitatea de magistrat. Anchetele disciplinare prealabile sunt realizate nu numai de către judecătorii superiori ierarhic sau cel puțin egali cu judecătorii aflați sub anchetă, ci și de funcționarii publici având calitatea de magistrat, angajați ai Ministerului Justiției. De asemenea, judecătorii Curții Supreme de Justiție sunt numiți de Președintele Republicii, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii și la recomandarea Ministrului Justiției. Toate acestea explică, în opinia reclamantei, faptul că judecătorii sunt subordonați executivului, ceea ce contravine cerinței de independență a judecătorilor prevăzută de art. 6 alin. 1 din Convenție.

66. Curtea constată că procedura care face obiectul prezentei cauze s-a încheiat prin decizia Curții Supreme de Justiție din 31 mai 2002. Or, prezentele plângeri au fost formulate pentru prima dată la 2 iunie 2004, adică după peste șase luni.

67. Reiese că aceste plângeri sunt tardive și trebuie respinse în aplicarea [art. 35](#) alin. 1 și 4 din Convenție.

II. Asupra pretinsei încălcări a art. 6 alin. 2 din Convenție

68. Reclamanta se plânde că în timpul anchetei penale diferite ziare au publicat informații care nu au putut fi dezvăluite decât de procurori. Ea consideră că aceste informații au adus atingere dreptului său la prezumpția de nevinovăție. Ea invocă art. 6 alin. 2 din Convenție care prevede următoarele:

« Orice persoană acuzată de o infracțiune este considerată nevinovată până la dovedirea legală a vinovăției sale. »

69. Guvernul contestă această teză. El menționează că primele două instanțe au pronunțat achitarea reclamantei și că condamnarea sa de către Curtea Supremă de Justiție

nu a intervenit decât la 31 mai 2002. Astfel, o perioadă de timp de circa șase ani s-a scurs între data apariției articolelor și condamnare, ceea ce face improbabilă influența acestor articole asupra judecătorilor. În plus, Guvernul subliniază că judecătorii români sunt magistrați profesioniști care au administrat probe în timpul procesului pentru a se pronunța asupra vinovăției reclamantei și chiar au decis trimiterea cauzei în fața unei alte instanțe, la cererea reclamantei, care se îndoia de imparțialitatea lor. În fine, Guvernul susține că articolele apărute în presa scrisă reflectă numai opiniile ziariștilor, care de altfel nu au dezvăluit sursa informațiilor și nu pe cele ale autorităților publice.

70. Curtea amintește că dacă principiul prezumpției de nevinovăție consacrat de paragraful 2 al art. 6 figurează printre elementele procesului penal echitabil cerut de art. 6 alin. 1, el nu se limitează la o garanție procedurală în materie penală: însemnătatea sa este mai amplă și cere ca niciun reprezentant al statului să nu declare că o persoană este vinovată de o infracțiune mai înainte ca vinovăția sa să fie stabilită de o instanță (*Allenet de Ribbemont*, Hotărârea din 10 februarie 1995, seria A nr. 308, p. 17, paragrafele 35-36).

71. În plus, Curtea precizează că o atingere adusă prezumpției de nevinovăție poate porni nu numai de la un judecător sau de la o instanță ci și de la alte autorități publice (*Daktaras împotriva Lituaniei*, nr. 42095/98, paragrafele 41-42, CEDO 2000-X). În această privință, ea subliniază importanța alegerii termenilor de către agenții statului în declarațiile pe care le formulează mai înainte ca o persoană să fi fost judecată și recunoscută vinovată de o infracțiune. Ea consideră astfel că ceea ce contează pentru aplicarea dispoziției citată mai sus, este sensul real al declarațiilor respective, și nu forma lor literală (*Lavents împotriva Letoniei*, Hotărârea din 28 noiembrie 2002, nr. 58442/00, paragraful 126). Tutuși, faptul de a ști dacă declarația unui agent constituie o încălcare a

principiului prezumpției de nevinovăție trebuie analizat în contextul circumstanțelor deosebite în care declarația litigioasă a fost formulată (a se vedea în special *Adolf împotriva Austriei*, Hotărârea din 26 martie 1982, seria A nr. 49, p. 17-19, paragrafele 36-41).

72. Curtea recunoaște că art. 6 alin. 2 nu poate împiedica, în privința art. 10 din Convenție, autoritățile să informeze publicul asupra anchetelor penale în curs, dar cere ca acestea să o facă cu toată discreția și toată rezerva pe care o impune respectarea prezumpției de nevinovăție (*Allenet de Ribermont*, citat anterior, paragraful 38).

73. Curtea amintește de asemenea că o campanie de presă virulentă este în anumite cazuri susceptibilă să dăuneze echității procesului, influențând opinia publică și, implicit, judecătorii chemați să se pronunțe asupra vinovăției unui acuzat (a se vedea *Akay împotriva Turciei* (Hotărâre), nr. 34501/97, 19 februarie 2002; *Priebke împotriva Italiei* (Hotărâre), nr. 48799/99, 5 aprilie 2001).

74. În speță, cauza a fost amplu comentată de presa locală și națională. Cu toate acestea, Curtea constată că articolele privind reclamanta au apărut în aprilie 1996, cu ocazia arestării sale. Eliberată la 12 decembrie 1996, ea a fost condamnată de Curtea Supremă de Justiție la 31 mai 2002. Așadar o perioadă de timp importantă s-a scurs între evenimentele pe care își sprijină reclamanta afirmațiile din punct de vedere al art. 6 alin. 2 din Convenție și momentul condamnării sale (pentru o situație similară a se vedea *Wloch împotriva Poloniei* ((Hotărâre), nr. 27785/95, 30 martie 2000).

75. În plus, trebuie remarcat că instanțele chemate să soluționeze cauza erau în întregime formate din judecători profesioniști. Contrar membrilor unui juriu, aceștia din urmă dispun în mod normal de o experiență și o pregătire care le permite să respingă

orice sugestie din afara procesului. Nimic din dosar nu permite să se creadă că la evaluarea argumentelor avansate de reclamantă și a elementelor atribuite ei, judecătorii care s-au pronunțat asupra fondului ar fi fost influențați de afirmațiile conținute în presă (*Priebke*, citată anterior).

76. Pe baza celor de mai sus, Curtea nu constată în speță nicio atingere adusă prezumpției de nevinovăție.

77. Reiese că acest capăt de cerere trebuie respins ca fiind în mod manifest neîntemeiat în aplicarea [art. 35](#) alin. 3 și 4 din Convenție.

III. Asupra pretinsei încălcări a art.3 din Convenție

78. Reclamanta consideră că faptul că a fost condamnată la doi ani de închisoare prin decizia Curții Supreme de Justiție din 31 mai 2002, în ciuda stării sale de sănătate precară, constituie o încălcare a art. 3 din Convenție, care prevede următoarele :

« Nimeni nu poate fi supus nici torturii nici pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante. »

79. Curtea amintește jurisprudența sa constantă conform căreia nu îi revine sarcina să constate erorile de fapt sau de drept pretins comise de o instanță internă, decât dacă și în măsura în care ar fi putut aduce atingere drepturilor și libertăților protejate de Convenție (*Garcia Ruiz împotriva Spaniei* [GC], nr. 30544/96, paragraful 28, CEDO 1999-I). Ea remarcă de asemenea că sarcina sa nu este aceea de a aprecia dacă pedeapsa pronunțată în această cauză este sau nu justificată, ci de a se asigura că executarea sa nu contravine dispozițiilor art. 3 din Convenție (*Papon împotriva Franței (nr. 1)* (Hotărâre), nr. 64666/01, CEDO 2001-VI, și *Bernard împotriva Franței* (Hotărâre), nr. 66753/01, 30 septembrie 2003).

80. În speță Curtea constată că primele expertize medicale prezentate la dosarul penal atestau imposibilitatea reclamantei de a participa la dezbateri și de a suporta regimul din închisoare datorită bolilor sale pentru perioade consecutive de circa șase luni (paragraful 20 de mai sus). Bazându-se pe aceste expertize, prin hotărârile definitive din 26 iunie 1997, 12 martie 1998 și 17 decembrie 1998, Tribunalul Județean Brașov a decis suspendarea examinării cauzei și nu a reluat cererea decât atunci când reclamanta a putut să participe la dezbateri.

81. În privința executării hotărârii definitive a Curții Supreme de Justiție, Curtea constată că, în temeiul art. 453 alin. a) din Codul de procedură penală, instanțele au amânat de mai multe ori executarea pedepsei, ultima dată până la 15 iunie 2006 din cauza stării de sănătate foarte gravă a reclamantei. O nouă cerere de amânare este în prezent în curs în fața Tribunalului Județean Brașov, reclamanta nefiind închisă decât după pronunțarea deciziei menționată anterior.

82. Pe baza considerațiilor de mai sus, Curtea nu constată în speță o încălcare a art. 3 din Convenție pentru simplul fapt al condamnării reclamantei la doi ani de închisoare.

83. Reiese că această plângere este în mod manifest neîntemeiată și va fi respinsă în aplicarea [art. 35](#) alin. 3 și 4 din Convenție.

IV. Asupra pretensei încălcări a art. 5 alin. 1 din Convenție

84. Invocând art. 5 alin. 1 din Convenție, reclamanta se plânge de încălcarea dreptului său la libertate, ținând cont de faptul că Curtea Supremă de Justiție, în procesul său verbal din 31 mai 2002 întocmit înainte de redactarea deciziei de condamnare, nu a scăzut legal durata arestului preventiv al pedepsei pronunțate.

85. Presupunând chiar că art. 5 alin. 1 din Convenție include dreptul de a scădea durata arestului preventiv din durata condamnării, Curtea observă că, orin decizia sa din 31 mai 2002, Curtea Supremă de Justiție a scăzut legal toată perioada de arest preventiv din pedeapsă și, prin urmare, reclamanta nu se poate pretinde victima unei încălcări a dreptului său la libertate.

86. Reiese că această plângere este în mod manifest neîntemeiată și trebuie respinsă în aplicarea [art. 35](#) alin. 3 și 4 din Convenție.

V. Asupra pretensei încălcări a art. 5 alin. 3 și 4 din Convenție

87. Reclamanta se plânge de asemenea că instanțele nu au statuat asupra legalității arestului preventiv pentru toate cele treizeci de zile așa cum prevedea Constituția. Ea consideră de asemenea că arestarea sa preventivă în ciuda stării sale de sănătate foarte gravă, constatată prin rapoartele medicale, constituie o încălcarea a acestui articol. În plus, ea consideră că nu există indicii că s-ar fi putut sustrage de la procesul penal sau că punerea sa în libertate ar fi constituit un pericol social. Ea invocă art. 5 alin. 3 și 4 din Convenție, care prevede următoarele :

« 3. Orice persoană arestată sau deținută, în condițiile prevăzute de paragraful 1 c) din prezentul articol, trebuie să fie imediat chemată în fața unui judecător sau unui alt magistrat abilitat prin lege să exercite funcții judiciare.

4. Orice persoană privată de libertate prin arestare sau detenție are dreptul să înainteze recurs în fața unei instanțe, pentru a statua în termen scurt asupra legalității detenției sale și ordonă eliberarea sa dacă detenția este ilegală. »

88. Curtea constată că arestul preventiv al reclamantei s-a încheiat la 12 decembrie 1996, în urma deciziei Tribunalului Județean Brașov, în condițiile în care cererea a fost înaintată la 12 noiembrie 2002, adică după mai mult de șase luni.

89. Reiese că această plângere este tardivă și va fi respinsă în aplicarea [art. 35](#) alin. 3 și 4 din Convenție.

VI. Asupra pretinsei încălcări a art. 7 din Convenție și a art. 1 din Protocolul nr. 1

90. În scrisoarea sa din 2 iunie 2004 reclamanta se plânge de încălcarea art. 7 din Convenție estimând că probele administrate în fața instanțelor nu permit să se concluzioneze că a comis o infracțiune. Invocând art. 1 din Protocolul nr. 1, reclamanta contestă sechestrarea vehiculului său și confiscarea unor valute pe care le deținea, prin decizia Curții Supreme de Justiție din 31 iunie 2002.

91. Curtea constată că procedura care face obiectul prezentei cauze s-a încheiat prin decizia Curții Supreme de Justiție din 31 mai 2002. Or, prezentele plângeri au fost formulate pentru prima dată la 2 iunie 2004, adică după mai mult de șase luni.

92. Reiese că această plângere este tardivă și va fi respinsă în aplicarea [art. 35](#) alin. 1 și 4 din Convenție.

VII. Asupra aplicării [art. 41](#) din Convenție

93. În conformitate cu art. 41 din Convenție, *"În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă."*

A. Prejudiciu

94. Reclamanta cere 100.000 euro cu titlu de prejudiciu moral pe care l-ar fi suferit. Ea menționează că procesul penal care a condus la condamnarea sa precum și procedurile ulterioare privind amânarea executării pedepsei cu închisoarea au contribuit la agravarea stării sale de sănătate, așa cum e dovedită de expertizele medicale prezentate la dosar. În plus, înscrierea condamnării în cazierul său o împiedică să aibă acces la o funcție publică și și-a găsit foarte greu de lucru. Ea subliniază că dezaprobarea publică datorată condamnării sale a afectat-o profund.

95. Guvernul subliniază că legătura de cauzalitate dintre pretinsele încălcări și prejudiciul moral invocat nu a fost dovedită. Astfel, în opinia sa, expertizele medicale se limitează să constate starea de sănătate a reclamantei și nu legătura de cauzalitate dintre derularea procesului penal și bolile acesteia din urmă. În plus, Guvernul menționează că în general arestul preventiv și condamnarea la o pedeapsă cu închisoarea atrag deseori consecințe inerente de ordin fizic și psihic pentru inculpați sau condamnați, dar aceasta nu înseamnă că aceștia au suferit un prejudiciu, câtă vreme autoritățile, ca în speță, au respectat legea. În fine, Guvernul evidențiază că suma prejudiciilor cerute de reclamantă este exorbitantă în raport cu sumele acordate de Curte în cauze similare (a se vedea, de exemplu, *Constantinescu* (citat anterior, paragraful 82), *Bursuc împotriva României* (nr. 42066/98, paragraful 124, 12 octombrie 2004) și *Krastanov împotriva Bulgariei* (nr. 50222/99, paragraful 86, 30 septembrie 2004). În plus, în alte cauze Curtea a estimat că simpla constatare a încălcării oferă în sine o reparație echitabilă suficientă pentru prejudiciul moral suferit de reclamanți (*John Murray împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, Hotărârea din 8 februarie 1996, *Colecție de hotărâri și decizii 1996-1*, paragraful 76, *Magee împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, nr. 28135/95, paragraful 55,

CEDO 2000-VI și *Öcalan împotriva Turciei* [GC], nr. 46221/99, paragraful 212, 12 mai 2005).

96. Curtea relevă că singurul temei de reținut pentru acordarea unei reparații echitabile constă în speță în faptul că reclamanta nu a beneficiat de un proces echitabil în fața Curții Supreme de Justiție. Curtea nu poate desigur să facă speculații asupra rezultatului procesului în caz contrar dar nu consideră irațional să considere că interesata a suferit o pierdere reală a șansei în respectivul proces (*Pelissier și Sassi împotriva Franței* [GC], nr. 25444/94, paragraful 80, CEDO 1999-II).

97. Prin urmare, statuând în echitate, așa cum prevede art. 41, Curtea acordă reclamantei suma de 3.000 euro.

98. De asemenea, Curtea amintește că atunci când o persoană privată, ca în cazul în speță, a fost condamnată la sfârșitul unei proceduri afectată de nerespectarea cerințelor art. 6 din Convenție, un nou proces sau o redeschidere a procedurii la cererea interesatei reprezintă în principiu un mijloc adecvat de a îndrepta încălcarea constatată (a se vedea *Gençel împotriva Turciei*, nr. 53431/99, paragraful 27, 23 octombrie 2003 și *Tahir Duran împotriva Turciei*, nr. 40997/98, paragraful 23, 29 ianuarie 2004). În această privință, ea constată că art. 408¹ din Codul român de procedură penală permite revizuirea unui proces în plan intern atunci când Curtea a constatat încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale unui reclamant.

B. Costuri și cheltuieli

99. Reclamanta cere de asemenea 11.000 lei românești (RON) [3.181 euro] pentru onorariile avocatului susținute în fața instanțelor interne și 9.775 RON [2.826 euro]

pentru cele susținute în fața Curții. Ea cere și 149 RON [43 euro] pentru cheltuielile poștale. Ea prezintă mai multe chitanțe în sprijinul cererilor sale.

100. Guvernul subliniază că chitanțele prezentate de reclamantă nu conțin nicio referire la dosarele procedurii interne în care reclamanta a fost reprezentată nici la cel al prezentei cereri și că nu a trimis un rezumat al orelor de lucru ale avocaților. De asemenea, el menționează că sumele pretinse sunt exorbitante comparativ cu alte cauze similare (a se vedea, de exemplu, *Sabou și Pîrcălab împotriva României* (Hotărârea din 28 septembrie 2004, cererea nr. 46572/99, paragrafele 65-67) în care Curtea nu acordă decât o parte din costurile și cheltuielile cerute de reclamanți, considerându-le drept excesive.

101. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea costurilor și cheltuielilor decât în măsura în care se stabilește realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil al cuantumului lor. În cauză și luând în considerare elementele de care dispune și de alte criterii menționate anterior, Curtea consideră rezonabilă suma de 2.000 euro, cu titlu de cheltuieli reunite și o acordă reclamantei.

C. Majorări de întârziere

102. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. declară cererea admisibilă în privința capetelor de cerere întemeiate pe art. 6 alin. 1 și 3 din Convenție privind condamnarea reclamantei de către Curtea Supremă de Justiție fără ca ea să fi avut posibilitatea de a fi audiată personal și fără administrarea directă a probelor și privind atingerea drepturilor la apărare ale acesteia și inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;

2. hotărăște că a fost încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție privind condamnarea reclamantei de către Curtea Supremă de Justiție fără ca ea să fi avut posibilitatea de a fi audiată personal;

3. hotărăște că nu trebuie să examineze în plus asupra fondului celelalte capete de cerere întemeiate pe art. 6 din Convenție;

4. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu [art. 44](#) alin. 2 din Convenție sumele următoare, ce urmează a fi plătite în lei românești la nivelul ratei de schimb aplicabile la momentul plății :

- i. 3.000 euro (trei mii euro) cu titlu de prejudiciu moral;*
- ii. 2.000 euro (două mii euro) cu titlu de costuri și cheltuieli;*
- iii. orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit pentru sumele de mai sus;*

b) că, începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, sumele vor fi majorate cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale;

5. respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 29 martie 2007, în aplicarea [art. 77](#) alin. 2 și 3 din Regulament.

Bostjan M. Zupančič,

președinte

Santiago Quesada

grefier